

# OBĚŽNÍK

České katolické missie

Ročník XI

Paříž

Číslo 6

vánoce 1980

## *Náraz*

K nárazu dochází kdykoliv se střetnou dvě tělesa, dvě "masy", pohybující se navzájem v různých směrech nebo alespoň různou rychlostí. Mnohému z nás přitom vytanou na mysl nedávné příklady - například proslulá hromadná srážka celkem čtyřiapadesáti (!) aut na dálnici z Paříže. Že přitom přišli dva lidé o život je překvapující spíše v obráceném směru: kdo viděl tu haldu pokroucených karosérií, ten je spíše překvapen, že těch mrtvých nebylo mnohem více ...

Udělat působivou reportáž z hromadné autonehody na dálnici je poměrně snadné. Mnohem méně snadné je zobrazit nárazy neviditelné, při kterých dochází k úrazům lidského srdce. Mnoho z nich totiž zcela uniká pozornosti i těch nejbližších okolo.

Statistiky - pokud vůbec jsou schopny zachytit takové neviditelné katastrofy - ukazují, že jsou to právě období prázdnin a svátků, jmenovitě vánoc, kdy je nebezpečí takových nárazů



nejvyšší. A že naneštěstí nejsou nejvíce ohrožena srdce, nacházející se v hustém lidském provozu, nýbrž právě naopak ta, která kolem sebe nemají nikoho. Zdá se, že vůbec nejstrašnější překážka v této oblasti je nicota, prázdno. O ně se lidské srdce zraňuje nejnebezpečněji, třebaže zpočátku není nic vidět.

Vlastně se to většinou podobá spíše vypadnutí z jezdícího vlaku, než srážce na dálnici. Takové vypadnutí do prázdna a do tmy sebou nese vždy veliké nebezpečí. *První vánoce strávené v cizině* se velice podobají takovému vypadnutí z vlaku našich zvyklostí doma, zvláště byl-li to "vlak" pohodlný a jezdící podle normálního jízdního řádu, pohodlný a příjemně vytopený.

Když pak, nakonec, dojde k narázům s viditelnými následky, je obvykle už pozdě hledat někoho, kdo by dokázal opravit vzniklé škody.

Na to všechno nemohu nemyslet od toho nepřilíš vzdáleného listopadového dne, kdy jsem se vydal do apokalyptické čtvrti severovýchodního pařížského předměstí, abych zjistil, zda vrácený "Oběžník" s poznámkou 'décédé' odpovídá skutečnosti, anebo jde jen o jeden z kanadských žertíků pana S.L. Majitel jednoho z těch proslulých *Foyers de ...* (novější z uprchlíků na ně jistě ještě nestačili zapomenout), do kterých člověk váhá vstoupit i za bílého dne, se ani moc neupejpal:

*- Mon cher Monsieur, ce genre de boutade, vous en faites pas deux, dans votre vie. Quand on se jette, la tête première, par la fenêtre là-haut, le choc est ...*

Stačí opravdu jeden pohled do osudného okna ve 4. poschodí a na dlažbu pod ním. Je ještě příliš brzy na úrahu nad celou řadou drobných narázů, dostatečně viditelných a někdy i předvídatelných, na jejichž konci je to okno ve 4. poschodí; a vlastně je na to příliš pozdě. Nadešel ale ten pravý okamžik ke slavení vánoc v rodinách všeho druhu, a jednou z nich je naše české společenství v Paříži.

*Naději slož v Hospodina,  
buď rozhodný, buď udatného srdce,  
naději slož v Hospodina!  
(z žalmu 27)*

*Práci denní vykonavě*

*Práci denní vykonavě  
a k noci se přiblíživě,  
obratmež své zření vzhůru  
k nebeského krále trůnu.*

*Vděčně jemu děkujíce,  
že jeho svatá pravice  
duše i těla našeho  
chránila mocně od zlého.*

*Síly v pracích přidávala,  
boje vésti pomáhala,  
přivedla v dobrém svědomí  
až do dne toho do skonění.*

*Prosmež již jeho milosti,  
znajíce své hubenosti,  
nedostatkův doplnění  
i vin zběhlých odpustění.*

*A majíc nepřátel mnoho,  
o štěstímež Pána tuho,  
jenž své chová v bezpečnosti,  
ať nás chrání svou mocností.*

*Zažena noční přeludy,  
nepouštěje v hříchy, v bludy,  
dá svatě odpočinouti,  
v jitře s potěšením vstáti.*



Jan Blahoslav (1523 - 1571)  
biskup jednoty bratrské  
(ivančický kancionál) // //



ČETLI JSME KNIHU

Eda Kriseová, Křížová cesta kočárového kočího, vydalo nakladatelství PUBLISHERS 68 (Toronto/Kanada, 1979) Poctěno cenou E. Hostovského

Osmnáct měsíců uplynulo a vrátil se domů. Pědu mu nevrátili a on se tentokrát nebránil. Sedl si ke stolu a poslouchal, jak mu žena od kamen pokojně nadává, jak ho proklíná za jeho a svůj zmařený život. Bývala selkou, ale dnes je stařenka a jen andělé jí mohou spočítat utrpení, která po boku vrchního velitele zažila. Všechno se propadlo do jeho bezedného vzdoru a všechno nadarmo. Vzdor ho táhl ke dnu a ona musela s ním, věděla, že jim oběma není pomoci. Nerozuměla ničemu, její myšlení se zastavilo u smířlivého vědomí, že svět je řízen mužskými špatně a že není síly, která by jim moc z rukou vyrvala.

...

A stary rytíř sedí u stolu a dívá se oknem ven přes černe kostry jabloní až k lesu. Když se setmí, nerozsvěcuje, šetří elektrickým proudem.

Žije se svou ženou a se svým psem a oba je dosud uživí. V létě se stará, aby navozil a nasekal dříví, které pak v zimě stopí, a aby měl dostatek čerstvé trávy a potom sena pro králíky, které potom před zimou a v zimě snědí. Na Veliký pátek každoročně zmizí a je pryč tři čtyři dny. Nikdo neví, kudy v ten čas chodí, ale vypráví se, že je v Blaníku. Chlapcům vypravuje o rytířích a chlapcům o ženských, které tam s nimi žijí. Poklidně stárne a kdyby mu někdo vracel posledních třicet let života, nechtěl by je.

...

Zůstane v něm polorozpadlá chalupa, stará žena a starý pes. A poslední vůle, kde napsal svému jedinému synovi:

- Synu, nikdy jsem v Blaníku nebyl. Všechno jsem si vymyslel, abych mohl říkat lidem pravdu a abych sám žil v pravdě až do smrti.

Amen.

## Výběr z kulturních událostí

Francouzské premiéry se konečně dočkala *Její pastorkyňa* (francouzsky "Jenufa"), opera o třech dějstvích od L. Janáčka.

Výprava je převzata z opery ve Štokholmu a jejím tvůrcem je Jan Skalický. Obsazení rolí je reprezentativní, jak se sluší pro pařížskou operu. Rovněž tak i ceny vstupného, jdoucí od 15 až do 150,- FF.

Celé představení je nahráno francouzskou televizí, která přinesla v předvečer premiéry ukázkou na konci večerních zpráv. Premiéra samotná začala v důsledku stávký technického personálu s více než hodinovým zpožděním a bylo kolem ní i jinak dosti rozruchu.

Snad si přitom leckdo vzpomene na přípravu premiéry této opery v Paříži z r. 1938, kdy začátek války na dlouho umlčel múzy.

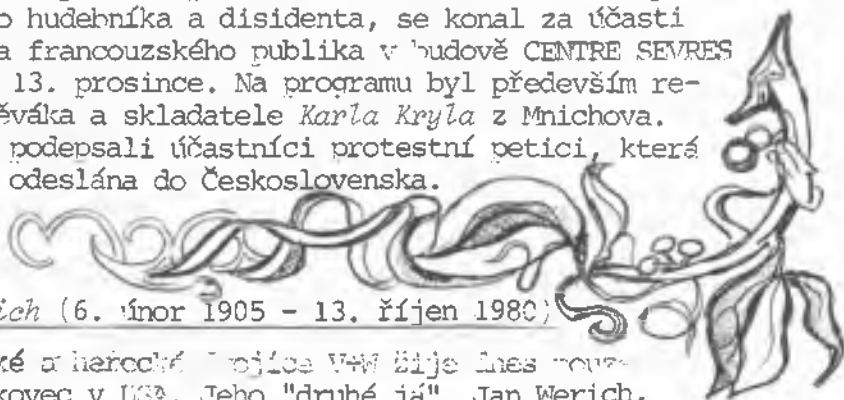
Mezinárodní kolokvium s názvem *Thomas Garrigue Masaryk - Européen et Humaniste* uspořádal v budově l'INES a na Sorboně Institut National d'Etudes Slaves ve spolupráci se Svobodnou Ukrajinskou Universitou z Mnichova (založenou po 1. světové válce v Praze, za účinné pomoci Masarykovy). Slavnostní schůze se konala na Sorboně v pátek 12. prosince, pod záštitou rektora P. Talboniho (který se sám nemohl zúčastnit).

Referenti se sjeli z několika evropských zemí i ze zámoří.

Mítink na protest proti věznění *Charlieho Soukupa*, pražského hudebníka a disidenta, se konal za účasti českého a francouzského publika v budově CENTRE SEVRES v sobotu 13. prosince. Na programu byl především recital zpěváka a skladatele *Karla Kryla* z Mnichova. Na závěr podepsali účastníci protestní petici, která pak byla odeslána do Československa.

*Jan Werich (6. únor 1905 - 13. říjen 1980)*

Z autorské a herecké trojice V+W+Š je dnes pouze Jiří Voskovec v USA. Jeho "druhé já", Jan Werich,



spisovatel a "klaun, z něhož se stal filosof" (V. Škutina), zemřel po dlouhé nemoci 13. října tr v Praze. V+W vlastně tvořili jedinou hereckou postavu Osvobozeného divadla, rozpolcenou do dvou lidí. To jim umožňovalo pohotově improvizovat, případně text dotvářet. To přispívalo - také zásluhou Ježkovou a Honzlovou - k nenaspodobitelné atmosféře Osvobozeného divadla.

Na str. 8. uvádíme z Werichovy tvorby malou ukázkou.



### V lednu a únoru si připomínáme

- |        |      |   |
|--------|------|---|
| 1. 1.  | 1881 | se narodil spisovatel a dramatik A. Dvořák  |
| 16. 1. | 1969 | se upálil na Václavském náměstí J. Palach   |
| 22. 1. | 1941 | zemřel vynálezce samočinného regulátoru obloukové lampy Fr. Křížík  |
| 25. 1. | 1974 | zemřel v Paříži spisovatel J. Čep   |
| 27. 1. | 1871 | se narodil básník a spisovatel J. Karásek ze Lvovic   |
| 4. 2.  | 1781 | zemřel hudební skladatel J. Mysliveček  |
| 5. 2.  | 1971 | vstoupil první člověk na měsíční půdu   |
| 7. 2.  | 1451 | zemřel Petr z Mladonovic, který provázel Jana Husa do Kostnice a podal nám nejobsáhlejší písemné svědectví o celém procesu  |
| 10. 2. | 1961 | zemřel lyrický spisovatel, kněz J. Deml   |
| 15. 2. | 1976 | zemřel P. Pitter, spisovatel, kazatel a ochránce utlačovaných   |
| 22. 2. | 1471 | zemřel J. Rokycana, kandidát na stolec pražského arcibiskupství v období po porážce husitů na Lipanech (křm jej nikdy neschválil) Stál u kolébky Jednoty bratrské |
| 26. 2. | 1361 | se narodil král Václav IV., syn císaře Karla IV.  |
| 27. 2. | 1881 | zemřel spisovatel a básník B. Jablonský   |

Mnoho odhodlanosti a práce  
všem přeje a vyprosí si  
do celého roku 1984

Váš otec Petr



Jednou mi jeden pán, on to býval kouzelník, dal pilulky, vlastně certličky, a řekl mi, že když je budu pomalu cucat, že budu rozumět, co si zvířata povídají. Povídal: "Od prvního jsem v důchodu, nebudu je už potřebovat," a zmizel. To se ví, že jsem certličky někam založil, neboť certličky nerad.

Až jednou jsem je našel, hledaje něco úplně jiného, a bezmyšlenkovitě jsem jednu z nich vsunul do úst. Cucám, a najednou slyším hlásky. Jeden přes druhý. A rozumím! Rozumím, co si brabci na střeše povídají. Popadl jsem tužku a blok a jako svědomitý člen svazu spisovatelů jsem napsal článek o tom, o čem si brabci povídali, a poslal do redakce.

I když váha mého jména je nemalá - a to se prosím nevytahuji - článek otištěn nebyl. Bylo mi naznačeno, že o tom, o čem si brabci na střeše povídají, není třeba psát. Prý abych raději zajel někam do terénu.

Šel jsem do parku. Proti mně šli dva psi a já slyším zřetelně: "Budeme se držet u něj, hlídač si bude myslit, že k němu patříme." Řekl to jemosrstý jezevčík podsaditému kokrovi. Vlastně úplný kokr to nebyl, téměř kokr. Dalo by se říci vořech.

Nechali mě přejít a loudali se za mnou. "Ten hlídač je zlý člověk," povídá vořech. "Čichl jste si k němu?" ptal se jezevčík. "Já vím, nemyje se. Ale má hřil a nemá nás rád. A takových je plno a důležitých. Jednají prý o tom, aby nás psy vyhnali z města. Že prý jsme nečistí, že prý je to proti hygieně." - Také jsem to slyšel, ale já tomu nevěřím," řekl jezevčík. - "Já tomu věřím. Pokud se pamatuju, všechno dopadlo hůř, než se prorokovalo."

Usedl jsem na lavičku a psi se uvelebili pode mnou. Vořech začal větřit. Sál do sebe vzduch a pak řekl: "Přivezli pomeranče. Moje paní bude stát frontu." "Máte dobrý nos." "To mám. Já vám poznám, jestli náš pán přišel opravdu ze schůze nebo jestli se jenom vy-



mlouvé. Co je to platný, rodokmen nemám. Jsem hloupý vořech, říkají znalci."

"Na to nedejte, já mám rodokmen delší než Švarcenberk a zase říkají, že prý jsem dege. Víte, lidi zatahují vlastní hloupost mezi nás psy. Ale ti nejlepší z nich o nás psali. Pan Anatole France, pan London, pan Čechov, pan Neruda, a co, je jich řada ..." Vořech se dí: "Kde to berete? Neříkejte, že umíte číst!"

"Můj pán mi to čte. Vám nečte?"

"Čte ne, ale jinak čte moc. Tlustý knihy, memoruje celý pasáže, a pak za čas přijde domů, knihy pošle do sběru a říká, že se to učil zase zbytečně, že je to vlastně jinak a jde si koupit nový tlustý knihy. Moje paní mě pak vezme na klín, hladí mě a říká - buď rád ty pejsku, že nemusíš bejt pokrokovej - a pláče."

Chvilí bylo ticho. Jezevčík vstal, ovlažil strom a pravil: "A co je to za knihy, co váš pán čte a pak vyhodí?"

"Nevím."

Z dálky se blížil muž ve špinavé neurčité uniformě, a jak se blížil, byl cítit tabákem, rumem a zlou hloupostí. Řekl: "Tosou vaše psy?". Já na to nic. "Ty psi musej ven z parku, a honem." Já nic. "To je zakázaný! To vás bude stát padesát korun!" Pomalu jsem na něj vycenil zuby, zavřel a pak náhle zaštěkal. Psi se přidali a páchnoucí hlídač uháněl, mával rukama a vyhrožoval zjištěním. Psi se váleli smíchy. "To byl nápad, přidat se k tomuhle člověku. Co je to zač?" chtěl vědět jezevčík.

"Šašek".

"Já myslil, že šaškové jsou zlí." Ono je moc druhů šašků mezi lidma," povzdechl vořech. Bylo ticho. Měl bl kos, usedl do trávy a díval se nahoru po větvích. "Poklade, halo, kdepak sme?" zavolal. Chvilí postál a pak ulít.

"Já jdu," povídá vořech, "a zejtra zase tady, platí?"

"Platí," odpověděl jezevčík a podíval se na mě nahoru, usmál se a mírně zavrtěl prutem čili ocasem. Nevěděl, že rozumím jejich řeči, tak mi signalizoval, že jako děluje. Ještě štěkl za vořechem: "Jděte uprostřed ulice, tady všude padají balkóny!" a utíkal opačným směrem.

Přiletěla kosice a rozkřikla se: "Halo, kde jsi ty bambulo ..." a dál jsem už nerozuměl, protože certlička se mi už rozpustila v ústech.

## Svätost pokání

(z poslední schůzky našeho biblického kroužku)

Křesťané se od samého počátku "scházeli u domech k lámání chleba", tj ke slavení eucharistie (Sk 2,46). Není však dokladů o tom, že předcházelo vyznání hříchů s rozhřešením, kterému říkáme *svátost pokání*, "zpověď".

Už od 2. století však máme svědectví o uděleném rozhřešení; až do 8. století to však zůstává svátost, podobná křtu a udělovaná jen *jedinkrát za život*. Proto si ji křesťané "šetřili" až na konec života. Není ovšem vždy po ruce kněz, když někdo umírá - navíc z počátku mohl rozhřešení udělit pouze biskup! - a tak umírali mnozí bez rozhřešení.

Církev byla nakonec tlakem prostých věřících donucena připustit ještě *jedno přídatné* rozhřešení, jakožto možnost smíru s církví pro ty, kdo se od ní odloučili nějakým těžkým proviněním (vořejný odrad od církve, vražda a pod.).

Častá a pravidelná zpověď (někdy dokonce týdně!) k nám přišla s irskými mnichy-misionáři od 8. století. Jejich praxe, omezená nejdříve jen na ně samotné uvnitř kláštera, se brzy rozšířila i mezi prostými věřícími. Oficiální církev zůstala k novotě dlouho velmi zdrženlivá a k jejímu oficiálnímu schválení došlo vlastně až ve 13. století, se současným varováním před zlořády, spojenými s touto pronikavou změnou: svátost pokání se tak totiž z takřkajíc krajního prostředku smíru těžkého provinilce s církví, stala *prostředkem duchovního vedení horlivých křesťanů*.

Po Tridentském koncilu (od 16. století) pak bylo nařízeno zpovídat se před *každým* přistoupením ke sv. přijímáním - kněžím tak byla dána možnost ověření pravověrnosti každého jednotlivce - v období pro nás dnes už nepředstavitelných věroučných zmatků a vznikajících rozdílů mezi katolíky a protestanty.

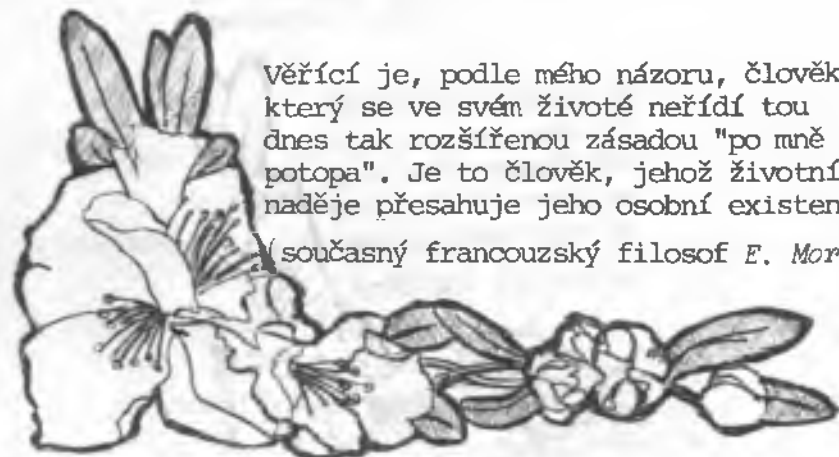
Účelu bylo dosaženo, ale také nechtěného: mnohému i poctivému věřícímu připadlo zatěžko zpovídat se tak často, a tak řady těch, kdo přistupovali ke stolu Páně povážlivě řidly ...

## Na věčnost nás předešli:

Paní *Mária Bartáková*, Slovenka, která bývala se svým českým manželem častým hostem našich bohoslužeb, až do své těžké nemoci po mozkové mrtvici před zhruba dvěma lety. Několikrát nás pozvala i na návštěvu do jejich domku v Bondy.

Pan *Vladislav Štula*, zahynul tragicky ve věku 36 let v Aubervilliers. Patřil mezi uprchlíky z r. 1968.

Paní *Toyen*, malířka, provdaná za Francouze, po dlouhé nemoci v nemocnici Laënez.



Věřící je, podle mého názoru, člověk, který se ve svém životě neřídí tou dnes tak rozšířenou zásadou "po mně potopa". Je to člověk, jehož životní naděje přesahuje jeho osobní existenci.  
(současný francouzský filosof *E. Morin*)

## Na Oběžník a na Českou Katolickou Misi přispěli

(Příspěvky šekem nebo poštovní poukázkou posílejte na Mission Catholique Tchèque, CCP 201 38 63M PARIS)

Anonym	6x Aillet	Bernhard	Boucher	Brossolet
Bernáček	Charles	Choutka	Daněk	Devilliers
Fribel	Gottwald	Heller	Hněvsa	Kriz
Lowys	Nečas	Pech	Poupet	Rudolf
Streitzig	Schovanec	Starý	Škarvada	Vaníček
Verliac	Šmíd	Leipold	Vladika	

*Všem dárcům bez rozdílu upřímně*

**PAN BŮH ZAPLAŤ!**

## Náš program:

### ČESKÁ PŮLNOČNÍ

v naší kapli začne

ve 23hod45  
hned potom

krátkou vigilií s koledami a textem  
mše sv. o svátku Narození Páně  
(půlnoční)

po bohoslužbách  
(asi tak od 1.  
hod ráno)

štědrovečerní posezení s občerstve-  
ním u jesliček a vánočního strameč-  
ku - *co říkáte nápadu přinést drob-  
né dárky a určit je na místě těm,  
kdo tam zrovna budou?!*

### Mše sv. a program v lednu a únoru:

Začátek mše sv. vždy v 17hod15, v kapli domu *CENTRE  
SEVRES*; po bohoslužbách kulturní program:

3. *ledna* program nemohl být přesně určen, v okamžiku  
kdy jsou psány tyto řádky
17. *ledna* pan Peška promluví na téma "Masaryk, nábo-  
ženství a Francie"
31. *ledna* POZOR!!! - výjimečně přesunutě bohoslužby  
o týden dopředu, tj na "sobotu před první  
nedělí v únoru" - další sobotu totiž otec  
Kolář nebude v Paříži, a navíc je to začá-  
tek zimních prázdnin ve školách  
Program bohužel nemohl být potvrzen, v důs-  
ledku tohoto přesunu
21. *února* pan Zaruba nám promítne první část svých  
diapositivů z velké cesty do Austrálie.



Certificat d'inscription n. 52316

"OBĚŽNÍK - Circulaire", bulletin de la Mission Catholique Tchèque.

Périodique paraissant 6 fois par an (abonnement 10,-ff)

Editeur responsable: Mgr. H. Parolek, P. Petr Kolář

35, rue de Sevres, 75006 P a r i s , tél. 544-58-91, CCP 201 38 63 Paris